

12 martie – 18 martie

Am primit o împărăție care nu se poate clătina

Textul de memorat: „Fiindcă am primit, dar, o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (Evrei 12:28)

Evrei 12:18-29, pasajul din săptămâna aceasta, constituie apogeul epistolei și sintetizează preocuparea principală a autorului, prin repetarea gândului cu care a început: Dumnezeu ne-a vorbit în persoana Fiului Său și noi trebuie să fim foarte atenți (Evrei 1:1,2; 12:25). Modul în care pasajul din Evrei 12:22-24 îl descrie pe Isus reprezintă rezumatul afirmațiilor despre El din cadrul epistolei: Isus este Mijlocitorul noului legământ și sângele Lui le oferă credincioșilor mântuirea. Lucrarea Sa de Preot și Împărat în favoarea noastră este un motiv de sărbătoare pentru oștile cerești. Și, în cele din urmă, Evrei 12:25-29 conține îndemnul final și culminant: judecata lui Dumnezeu stă să vină. Aceasta va aduce distrugere pentru vrăjmașii Săi, dar reabilitare și o împărăție pentru poporul Său (Evrei 12:28,29).

Sfârșitul epistolei reafirmă importanța a ceea ce a realizat Isus la cruce și le îndreaptă atenția credincioșilor spre finalizarea victoriei Lui la a doua Sa venire. Pavel a folosit imagini din Daniel 7 pentru a le reaminti cititorilor că Isus a primit împărăția de la Dumnezeu, Judecătorul (Daniel 7:9-14), și că o va împărți cu cei credincioși, „sfînții Celui Preaînalt”, care o vor stăpâni pe vecie (Daniel 7:18).

Duminică, 13 martie – V-ați apropiat de muntele Sionului

1. Citește Evrei 12:22-24. Ce descrie Pavel aici?

În Evrei se spune că noi am venit la muntele Sionului și că participăm la o mare sărbătoare. „Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor” (Evrei 12:22). Noi ne-am apropiat prin credință, în persoana Reprezentantului nostru, Isus. Descoperim că la această adunare de sărbătoare iau parte nenumărați îngeri, Dumnezeu Însuși și Isus, care este în centrul sărbătorii. Noi venim pentru că facem parte din „Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri” (Evrei 12:23). Numele noastre sunt înregistrate în cărțile din ceruri, unde sunt trecuți cei care au mărturisit că sunt copii ai lui Dumnezeu (Exodul 32:32; Psalmii 56:8; Daniel 12:1; Maleahi 3:16; Luca 10:20; Apocalipsa 13:8; 17:8).

Noi suntem cei „întâi născuți” pentru că avem parte de moștenirea Întâiului născut prin excelență, Isus (Evrei 1:6). Așadar, noi am venit nu ca oaspeți, ci ca unii care suntem cetățeni (compară cu Filipeni 3:20). De asemenea, noi mai suntem descriși ca fiind „duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți” (Evrei 12:23). Aceasta este o expresie metaforică prin care o dimensiune a naturii noastre umane reprezintă întregul. Este o expresie asemănătoare cu cea din Evrei 12:9, „[Tatăl] duhurilor”, care se referă la Dumnezeu ca Tată al nostru, al tuturor, adică al ființelor umane care sunt de natură spirituală.

Adunarea de sărbătoare celebrează inaugurarea domniei lui Isus ca Împărat, a lucrării Sale preoțești și a noului legământ. În Evrei, muntele Sion este locul unde au loc toate aceste evenimente. Trei dintre psalmii menționați în Evrei 1:5-14 descriu întronarea Fiului și prezintă muntele Sionului ca fiind locul unde are loc evenimentul (Psalmii 2:6,7; 110:1,2; 102:21-27).

Muntele Sion mai este și locul unde Fiul lui Dumnezeu a fost numit „preot în veac” (Evrei 5:6), un citat din Psalmii 110:4. Potrivit Psalmului 110, numirea lui Isus ca Mare-Preot are loc tot pe muntele Sion (Psalmii 110:2). În final, în Evrei se spune că inaugurarea preoției lui Isus marchează și începutul noului legământ (Evrei 7:11-22). Așadar, muntele Sion este și locul unde legământul cel nou este ratificat, iar în Evrei 12:22-24 este descrisă adunarea festivă care a avut loc în cer când Isus S-a înălțat de pe pământ.

Luni, 14 martie – V-ați apropiat de Dumnezeu, Judecătorul tuturor

2. Citește Evrei 12:23. Dacă este o sărbătoare, de ce Dumnezeu este descris ca judecător? Cum poate un judecător să fie parte din atmosfera de sărbătoare sau să reprezinte rațiunea din spatele acelei sărbători? Citește și Daniel 7:9,10,13-22.

Sărbătoarea descrisă în Evrei 12:22-24 face aluzie la o judecată viitoare. Dumnezeu, judecătorul, prezidă judecata în cadrul căreia sunt folosite niște cărți, iar rezultatul ei este acela că poporul lui Dumnezeu primește împărăția (Evrei 12:28).

Scena aceasta evocă marea judecată preadventă descrisă în Daniel 7, în care Dumnezeu, Cel „Îmbătrânit de zile” (Daniel 7:9), stă pe un tron ca niște flăcări de foc și este înconjurat de „zece mii de ori zece mii” de îngeri (Daniel 7:10). Cărțile sunt deschise (Daniel 7:10) și judecata se ține în favoarea „sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22), care „au luat în stăpânire împărăția” (Daniel 7:22).

În mod similar, Evrei 12:22-29 descrie o scenă de judecată care are loc pe muntele Sion, Ierusalimul ceresc, unde Dumnezeu, „Judecătorul tuturor”, este înconjurat de „zecile de mii” de îngeri. Și această scenă este caracterizată de prezența focului (Evrei 12:29). Ea include niște cărți, deoarece sfinții sunt „scriși” în ele (Evrei 12:23), ceea ce presupune o judecată favorabilă pentru sfinți.

Isus este în centrul scenei (Evrei 12:24). În Evrei 2, El a fost descris ca fiind Fiul omului, cel care a fost „încununat cu slavă și cu cinste” după ce a gustat „moartea pentru toți” (Evrei 2:9). Potrivit Evrei 2:10, „fiul omului” (vezi Evrei 2:6) a suferit ca să poată aduce „pe mulți fii la slavă”, adică pentru ca mulți credincioși să poată fi și ei încununați „cu slavă și cu cinste”. „Fiul” i-a adus pe cei credincioși în Sion, în Ierusalimul ceresc, în virtutea binecuvântărilor noului legământ (Evrei 12:22-24), unde li se promite că vor primi împărăția (Evrei 12:28).

Prin urmare, judecata este o veste bună pentru cei credincioși, pentru că se desfășoară în favoarea lor. Ea le face dreptate. Este o judecată în cadrul căreia este înfrânt adversarul lor, balaurul, cel care se află în spatele fiarelor înfricoșătoare care i-au persecutat în trecut (Daniel 7) și care va face același lucru și în viitor (Apocalipsa 13).

Cum ne ajută ceea ce am studiat astăzi să înțelegem că judecata lui Dumnezeu din soliile celor trei îngeri este „o veste bună” (Apocalipsa 14:6,7; compară cu Deuteronomul 32:36; 1 Cronici 16:33-35)?

Marti, 15 martie – „Voi clătina cerurile și pământul”

După ce descrie adunarea de sărbătoare care are loc în ceruri, Pavel îi avertizează pe cititori că trebuie să fie atenți la vocea lui Dumnezeu fiindcă Dumnezeu va mai clătina „încă o dată nu numai pământul, ci și cerul” (Evrei 12:26). Pavel spune că, deși Isus a fost întronat în ceruri, mântuirea noastră încă nu s-a finalizat. Trebuie să fim atenți deoarece încă trebuie să aibă loc un eveniment important.

3. Cu ce scop clatină Dumnezeu cerurile și pământul? Ce înseamnă acest lucru? Compară Hagai 2:6-9,20-22; Psalmii 96:9,10; 99:1 și Evrei 12:26,27.

În Vechiul Testament, clătinarea pământului este o imagine obișnuită pentru prezența lui Dumnezeu, care Se arată pentru a-Și elibera poporul. Când Debora și Barac au luptat împotriva lui Sisera, Dumnezeu a luptat din ceruri pentru ei (Judecătorii 5:20). Acest moment este descris ca un cutremur puternic, ca o zguduire a pământului și a munților datorită prezenței lui Dumnezeu (Judecătorii 5:4,5). Întâlnim această imagine pe parcursul Vechiului Testament atunci când Dumnezeu Se arată ca să-i elibereze pe cei apăsați (Psalmii 68:7,8; 60:2; 77:17,18). Astfel, zguduirea, sau clătinarea, semnala judecata lui Dumnezeu în timp ce El Își afirma autoritatea peste popoarele de pe pământ. Profeții au prezis că acest lucru avea să se întâmple în ziua Domnului (Isaia 13:13; 24:18-23).

În cartea Evrei, „clătinarea” cerurilor și a pământului face referire la nimicirea vrăjmașilor lui Dumnezeu. El a promis acest lucru cu ocazia întronării lui Isus, când I-a zis: „Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale” (Evrei 1:13). Așadar, Isus l-a învins pe dușman (Evrei 2:14-16) și a fost așezat pe tron ca Împărat (Evrei 1:5-14), dar vrăjmașii nu au fost încă nimiciți (Evrei 10:11-14; 1 Corinteni 15:23-25).

Dumnezeu îi va nimici în viitor, când va clătina cerurile și pământul. Astfel, clătinarea cerurilor și a pământului înseamnă distrugerea puterilor pământești care persecută poporul lui Dumnezeu și, mai important, ea înseamnă distrugerea puterilor răului (Satana și îngerii lui), care se află în spatele puterilor pământești și le controlează.

De ce promisiunea ca, într-o zi, se va face dreptate și că răul care predomina atât de mult în lumea noastră va fi distrus este plină de speranță pentru noi toți, în special pentru cei care au suferit în mod direct din cauza celui rău?

Miercuri, 16 martie – O împărăție de nezdruccinat

Dumnezeu a vestit că va „clătina” cerurile și pământul, ceea ce înseamnă că va distruge popoarele vrăjmașe. Sunt totuși unele lucruri care nu vor fi clătinate, care nu vor fi distruse.

4. Care sunt acele lucruri care nu vor fi clătinate? Psalmii 15:5 compară cu Psalmii 16:8; 21:7; 62:2; 112:6 și Evrei 12:27

Multe traduceri moderne ale textului din Evrei 12:27 sugerează că actul clătinerii cerurilor și a pământului înseamnă eliminarea și dispariția acestora pentru totdeauna.

Totuși, Biblia este clară cu privire la faptul că Dumnezeu va crea ceruri noi și un pământ nou (Isaia 65:17; Apocalipsa 21:1-4) și că noi vom învia și vom avea trupuri noi (1 Tesaloniceni 4:13-17; Filipeni 3:20) pe acest pământ. Așadar, „clătinarea” presupune curățarea și renovarea creației, și nu eliminarea ei totală. Ceea ce există acum va fi recreat și va constitui locul unde vor trăi cei răscumpărați.

Dar sunt unele lucruri care nu vor fi clătinate. Printre ele se numără cei neprihăniți. Ei nu vor fi clătinați, deoarece s-au încrezut în Dumnezeu. Creatorul îi susține și le garantează că vor supraviețui.

De remarcat că, în Evrei, trăinicia și stabilitatea sunt asociate cu Isus. În Evrei 1:10-12 se spune despre El: „La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate, dar Tu ești același și anii Tăi nu se vor sfârși.” Tot în Evrei se mai spune că preoția lui Isus rămâne veșnic (Evrei 7:3,24), la fel ca moștenirea celor răscumpărați (Evrei 10:34). La judecata finală, aceia care au rămas tari „în Isus” nu vor fi clătinați (Psalmii 46:5).

În Evrei 12:28 se mai spune și că ei vor primi „o împărăție care nu se poate clătina” - o referire la Daniel 7:18, unde se spune că sfinții „vor stăpâni împărăția în veci”. Aceasta este împărăția care „nu va fi nimicită niciodată”, menționată în Daniel 2:44. Împărăția îi aparține Fiului, dar El o va împărți cu noi. Apocalipsa 20:4 spune că noi vom judeca împreună cu El puterile persecutoare ale răului (1 Corinteni 6:3).

Cât de bine stai în ce privește „clătinarea”? Dacă nu prea bine, ce alegeri poți face ca să stai mai bine la acest capitol? (Efeseni 4:14)

Joi, 17 martie – Să ne arătăm mulțumitori

Epistola către evrei încheie această secțiune precizând că răspunsul potrivit față de Dumnezeu pentru toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru noi este să manifestăm recunoștință, aducându-I o închinare corespunzătoare.

5. Cum Îi aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută? Compară Evrei 12:28 cu Evrei 13:15,16.

În sistemul vechiului legământ, jertfirea animalelor constituia modalitatea prin care oamenii își manifestau vizibil pocăința și recunoștința; aceste jertfe nu erau altceva decât semnul recunoștinței și al pocăinței din inima închinătorului. Așadar, Dumnezeu a clarificat în Psalmii și prin intermediul prorocilor că ceea ce Îi este cu adevărat plăcut nu este sângele animalelor, ci recunoștința, faptele bune și purtarea neprihănită a închinătorilor (Psalmii 50:7-23; Isaia 1:11-17).

Pavel ne invită deci să ne închinăm lui Dumnezeu în sanctuarul ceresc aducându-I jertfe de laudă, de mărturisire, de recunoștință și de fapte bune, care constituie adevărata închinare plăcută Lui. Noi aducem aceste jertfe pe pământ, dar ele sunt primite în ceruri. Acest îndemn cuprinde toate apelurile pe care autorul le-a făcut de-a lungul epistolei ca oamenii să mărturisească Numele lui Isus (Evrei 3:1; 4:14; 10:23) și încurajările lui Dumnezeu ca noi să continuăm să facem fapte bune (Evrei 6:10-12; 13:1,2,16).

Invitația pe care Pavel le-o adresează credincioșilor, de a-I aduce lui Dumnezeu „o închinare plăcută” (Evrei 12:28), presupune că, de-acum, ei sunt, într-adevăr, un popor de preoți care au fost făcuți desăvârșiți și au fost sfințiți prin jertfa lui Isus (Evrei 10:10-14,19-23). Acest lucru reprezintă împlinirea planului pe care Dumnezeu l-a avut inițial cu copiii lui Israel, și anume ca ei să fie un neam de preoți prin care El să transmită lumii vestea bună a mântuirii (Exodul 19:4-6; 1 Petru 2:9,10; Apocalipsa 1:6; 5:10).

Evrei 13:1-6 descrie în termeni practici ce înseamnă să facem bine și să împărțim ce avem. Aceasta înseamnă să manifestăm dragostea frățască la fel cum Isus a manifestat-o față de noi (Evrei 2:11,12). Înseamnă să fim ospitalieri, să-i vizităm pe cei ce sunt în închisoare sau care sunt chinuți (Evrei 13:3) și să ne ținem departe de adulter și de lăcomie.

De ce este important să socotim faptele bune și dărnicia ca fiind o parte din închinarea pe care I-o aducem lui Dumnezeu? Totodată, care sunt acele căi prin care putem compromite jertfele spirituale pe care I le aducem lui Dumnezeu (Isaia 1:11-17)?

Vineri, 18 martie – Un gând de încheiere

„În timpul celor 1 000 de ani dintre prima și a doua înviere, are loc judecarea celor răi. Apostolul Pavel arată că această judecată este un proces care urmează după a doua venire. «De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi gândurile inimilor» (1 Corinteni 4:5). Daniel declară că, atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile, «judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt» (Daniel 7:22). În timpul acesta, cei neprihăniți domnesc în calitate de regi și preoți ai lui Dumnezeu. Ioan spune în Apocalipsa: «Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata.» «Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani» (Apocalipsa 20:4,6). Aceasta este perioada în care, după cum a prezis apostolul Pavel, «sfinții vor judeca lumea» (1 Corinteni 6:2). Împreună cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, raportând faptele lor la codul de legi, Biblia, și hotărând în dreptul fiecărui caz în funcție de faptele făcute în timpul vieții. Pedepsa pe care cei nelegiuți trebuie să o suporte este măsurată după faptele lor și este scrisă în dreptul numelui lor în cartea morții. Satana și îngerii lui sunt, de asemenea, judecați de Hristos și de poporul Său.” - Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, pp. 660, 661.

STUDIU LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE**Biblia: Exodul 2-8**

1. Cine a fost primul născut al lui Moise?
2. Cine i-a anunțat pe israeliți că nu vor mai primi paie pentru cărămizi?
3. Câți ani a trăit tatăl lui Aaron?
4. Când au spus vrăjitorii Egiptului: „Aici este degetul lui Dumnezeu”?

Evangelizare, Secțiunea 16, subcapitolul „Teoriile panteiste și spiritiste”

5. Care sunt urmările concepțiilor închipuite despre Dumnezeu?